

ויקרא - שבמיני

הפטרה :

"ויספ עוד דוד" {שמואל ב' ו'}

שבת מברכינ'.

"ראש חודש אייר" יחול ביום שני ושלישי

כ"ז ניסן תשפ"ה \ גיליון 425

לרפואה שלמה.

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
רחלי בת הניה .
רבקה בת ביתיה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
אנט יעל בת עזיזה

השבת נקרא על סיום שבעת ימי המילואים ותחילת עבודת הקרבנות במשכן. השמחה הייתה גדולה, וכפי הנאמר בפרשה (בפרק ט' פסוק כ"ג) "וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ וַיִּבְרְכוּ אֶת הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעָם... וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם". ואז קרה דבר שהעיב על השמחה שהייתה באוהל מועד, והוא מיתת שני בני אהרן, נדב ואביהוא, וכפי הנאמר בפרק י', "וַיִּקְחוּ בְנֵי אֹהֲרֹן נָדָב וָאֲבִיהוּא אֵשׁ מִחֻטְתָּו וַיִּתְּנוּ בָּהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂמֻוּ עָלֶיהָ קִטְרֶת וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם... וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה'". והדבר לכאורה תמוה מאוד, מדוע נתן ה' את העונש החמור הזה לבני אהרן דווקא ביום זה של שמחה שבו כל ישראל מתברכים על ידי משה ואהרן, ויוצאת אש משמים לעיני העם, ואוכלת את הקרבנות ביום הראשון להקרבנות, מדוע לא דחה ה' את העונש ליום אחר כדי לא להשבית את שמחת העם ביום הגדול הזה? כדי להבין זאת נקדים משל שמביא הרה"ג רבי אברהם פטאל זצ"ל (חמיו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל) בספרו 'ויאמר אברהם' על התורה, שם מסופר על מלך גדול, שראה את צפיפות האוכלוסין שבארצו, והחליט לבנות עיר חדשה ומודרנית ביער הגדול שבארצו, מיד הזמין צוות מהנדסים ואדריכלים מהטובים בעולם שישבו ותכננו את העיר החדשה לפי מיטב השכלולים שיש בעולם. לאחר מכן הזמין המלך שורה של קבלנים שהחלו בבניין העיר החדשה, ואכן לאחר חמש שנים של עבודה מאומצת, עמדה העיר החדשה על תילה, עם בתים מפוארים, כבישים רחבים, גנים לתפארת, ובנייני ציבור לרווחת התושבים. לאחר שיווק העיר החדשה, עטו עליה תושבי הממלכה, וחיש קל אוכלסו כל הבניינים החדשים. המלך בא לבקר בעיר החדשה, ושאל את פרנסי העיר, מה עוד חסר בעיר החדשה? היללו פרנסי העיר את המלך על כל פעלו, אך טענו כי חסר עדיין לתושבי העיר מרפאה ורופא שיטפל בחולים שבעיר. נעתר המלך לבקשה, ומיד החל לבנות בעיר מרפאה משוכללת, והחליט להעמיד בראשה פרופסור בכיר מטובי הרופאים אשר בממלכה. ואכן תוך חצי שנה נסתיימה בניית המרפאה, והמלך הכריז על המעמד הגדול של חנוכת המרפאה המפוארת, וכל תושבי העיר ונכבדיה ושרי הממלכה הוזמנו לטקס המפואר, ואורח הכבוד הוא פרופסור מכובד מטובי הרופאים בממלכה שיעמוד בראש המרפאה. במהלך חנוכת המרפאה, נשאו נאומים המלך ושריו, ולסיום הערב התכבד הפרופסור לשאת דברים. קם הפרופסור על רגליו והכריז לעיני המלך השרים ותושבי העיר, כי הוא מוכן לרפאות כרגע חנים אין כסף כל חולה שנמצא במעמד זה ואינו חש בטוב לעיני כולם. מיד קם אחד התושבים, והודיע כי מאז הגעתו לטקס, הוא חש בראשו וזקוק הוא לטיפול בכאבי הראש שיש לו. הזמינו הרופא לבמה, ולעיני כולם נתן לו כדור נגד כאבי ראש, אך מה הייתה תדהמת כל תושבי העיר ונכבדיה כשלתפס נפל החולה התמוטט ומת מיד לאחר שבלע את הכדור. בקש המלך הסברים מהרופא מדוע עשית זאת, הרי בסך הכול רק כאב לו הראש? הרצינו פני הרופא ומיד הסביר, 'אדוני המלך! ראיתי את המסיבה הגדולה לכבודי, שמעתי את המון העם בשמחתם כ שהם אומרים מעתה נעשה ככל העולה על רוחנו, נאכל ונשתה הכל נשתולל ואין לנו ממה לחשוש, שהרי יש לנו רופא בעיר, והוא יטפל בנו על כל צרה שלא תבוא, ומיד חששתי שתושבי העיר לא ישמרו על בריאותם ויעשו ככל העולה על רוחם בתואנה יש לנו רופא בכיר אשר ירפא את כל מכאובינו ומכותינו, ויהיה מצב לא טוב ולא ראוי, לכן עשיתי זאת, לקחתי את החולה הלז שראיתי שמצבו סופני, ונתתי לו כדור שידעתי שעלול להביא למותו, וכל זאת בכדי שיבינו העם שהרופא לא תמיד יעזור להם וישמרו על בריאותם כדבעי. והנמשל, עם ישראל, ראו שיש משכן ויש קרבנות, והיו שאמרו, נוכל מעתה לחטוא ולעשות ככל העולה על רוחינו, ומקסימום נביא קרבן ויכופר לנו, שהרי יש משכן, יש כוהנים ויש קרבנות, לכן העניש ה' את בני אהרן דווקא ביום הזה, להראות, אין שום חסינות לאף אחד, ומי שחוטא יענש מיד, ועל אף שיש משכן ויש קרבנות ויש כוהנים, ואפילו הם בניו של אהרן, ועל כולם כקטון כגדול להיזהר בכבודו של מקום ולא לסמוך על הקרבנות, שהינם רק למקרה של חטא בשגגה בלבד. נזכה שהקדוש ברוך הוא יטע בליבנו אהבתו ויראתו לעשות רצונו בלבב שלם, אמן. שבת שלום.

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
20:33	19:55	18:39	ירושלים
20:31	19:57	18:56	תל אביב
20:34	19:57	18:50	חיפה
20:32	19:55	18:56	באר שבע
20:26	19:52	18:43	אילת

פתגם השבוע

"וידם אהרן"

"קיבל שכר על שתיקתו"

{רש"י}

לזרע של קיימא. אמן.
שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" פרישה ממאכלות אסורות "

" אור החיים הקדוש "

'באמצעות פרישה ממאכלות אסורים, זוכים לקדושה ולהשראת השכינה ולשמירה מן הפורעניות'

" והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ, כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: " { פרק י"א }

רבינו האור החיים הקדוש, מפרש שיש כאן כמה הבטחות וסגולות על ידי פרישה ממאכלות אסורות:

א. והייתם קדשים כי קדוש אני - שעל ידי שתעשו גדרים וסייגים לבל תטמאו את עצמכם בזה, מבטיח להם השם יתברך שיהיו קדושים ותשרה עליכם השכינה, 'כי קדוש אני' כי על ידי שאדם פורש עצמו מהרע נקרא 'קדוש' על שמו של הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב 'והייתם קדושים כי קדוש אני', שמשרה השם יתברך שכינתו על הפרושים ממאכלות אסורות.

ב. כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים - שאם ישמרו בני ישראל את עצמם ממאכלות אסורות, לא יהיה לאומות העולם שליטה עליהם, כי אז אהיה 'לכם לאלקים' - שתשרה השכינה עליהם, כי אין השם יתברך מייחד שמו אלא על מי שמושלל ומורחק ממין הרע הזה של מאכלות אסורות, ועל כן לא ייחד שמו עליהם עד שהוציאם מארץ מצרים.

ועל כל זאת מבטיחה התורה והייתם קדשים כי קדוש אני - שאם האדם יעשה השתדלות לקדש עצמו שלא יבוא לידי מכשול במאכלות אסורות, תהיה לו שמירה מן השמים שיוכל להיות באמת קדוש.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

חז"ל אמרו בתלמוד ירושלמי: אם אין דעת, הבדלה מניין? ועל פי זה, בהלכה קבעו נוסח ההבדלה בתפילת מוצאי שבת, בברכת אתה חונן לאדם דעת. וכמדומני שאין להכביר במלים ולהביא דוגמאות של הבדלה בין חושך לאור וקודש לחול ועוד. אבל מסתבר שיש אין-ספור נושאים, שדרושים להם יכולת הבדלה. לרבים מאתנו היו מצבים, שבהם הפעלנו שיקול-דעת מסוים, אבל בא מישחו ובלי משים, טרפד את הכל. זה קרה או באמירה לא במקום, או במלה שלא היתה אמורה להיאמר כך, או הליכה למקום מסוים, והנה הכל נהרס. לשאלה 'למה עשית' או 'למה אמרת', הם עונים מה הבעיה!! לא רק מתוך הנטייה היהודית להשיב שאלה לשאלה, אלא באמת מתוך חוסר אבחנה בדקויות: "מה הבדל אם הייתי עושה כך או כך?" או למשל "מה זה משנה אם את היית אומרת או אני?" לא תמיד זה בא מתוך חסרון-דעת, אלא מתוך חוסר ידיעה! ומה הבדל?!...!!! ההבדל הוא עצום, כי חוסר הדעת הינו במהות האדם, וחוסר ידיעה מתבטא בחיסרון ששל חומר שלא נחשפנו אליו. את הראשון לא ניתן לתקן, ועליו ממש אנו מבקשים בברכה הנ"ל "חוננו מאתך חכמה ודעת". אבל יש עוד הבדלים... במשמעות המלה דעת יש המון גישות בחז"ל. ניתן להגדיר אותה, כיכולת האדם להבחין בין המצבים מצד אחד, או גם ככלי לקשר בין הדברים. וכמו שזיווג האדם נקרא בראשונה בתורה במושג הדעת: "יָדַע את אשתו". בפרשה התורה מצווה על הכהנים לא לשתות יין בעבודתם, כדי שיוכלו "לְהַבְדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר". ובהמשך הפרשה, חוזרת התורה על הצורך ביכולת להבדיל, בעניין כשרות בעלי החיים הכשרים ושאינם: "לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחֵיָה הַנֶּאֱכָלֶת וּבֵין הַחֵיָה אֲשֶׁר לֹא תֵאָכֵל". התורה לא מתכוונת לצוות על הבחנה בין חזיר לכבש, או בין פרה להיפופוטם... אלא בין "נשחט חציו של קנה לנשחט רובו" כדברי רש"י, שיוכל להביא את אותו העגל הנשחט, למצב של או כשר למהדרין, או לנבלה אסורה! בהבדל של חיתוך כחוט השערה בשחיטה! אז אם אין דעת, הבדלה מניין! כדי להבדיל בין כל מצבי החיים נדרשת אבחנה והבדלה נכונה בין המצבים השונים, ובין דקויות המשתנות מיום ליום ומרגע לרגע. ואם בני הזוג יכולים לתת את הדעת לכך, בכח ההבדלה יוכלו למנוע הרבה אי-נעימויות בחיים. ובמקום לשאול בציניות "מה הבדל", יגרמו לחיבור בין הדעות והקבנות, האחד את השני. בהצלחה

הלכות - ילקוט יוסף דין עניית הקדיש וברכו

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה חיה בת אלה
ולהצלחת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.

אף מי שלא שמע אמירת ברכו מהשליח צבור, רק ששומע מהצבור שעונים ברוך ה' המבורך לעולם ועד, עונה יחד עמהם.

בעת שהשליח צבור אומר "ברכו את ה' המבורך", יש נוהגים להחמיר לעמוד על רגליהם ולענות "ברוך ה' המבורך לעולם ועד". אולם מהדין אין צורך בזה, ורשאים לישב. וכן מנהג הספרדים בארץ ישראל. (זולת כשעונים ברוך ה' המבורך בערבית של ליל שבת, שאז מקבלים תוספת של נשמה יתירה, אז המנהג לעמוד על רגליהם).

אחר עניית "ברוך ה' המבורך לעולם ועד" שלפני יוצר אור, בשחרית, ושלפני מעריב ערבים, בערבית, אין להפסיק בדיבור אפילו לצורך מצוה. וכן אין לענות "ברוך הוא וברוך שמו". וכן אם שמע מהצבור שאומרים פסוק "שמע ישראל", לא יפסיק לומר עמהם הפסוק, אלא יתחיל מיד ברכת יוצר אור או מעריב ערבים. אולם מותר לענות אמנים דברכות. וכן מותר לעיין בספר בהרהור בלבד. ומי שלא הספיק לומר "והוא רחום" שלפני תפלת ערבית, וענה "ברוך ה' המבורך וגו'", לא יאמר הפסוק אלא לאחר התפלה. ח בעת שהשליח ציבור אומר "ברכו את ה' המבורך", צריך הש"ץ לכרוע מעט בברכו, ולזקוף בשם.

יש נוהגים לכרוע מעט בעת עניית ברוך ה' המבורך לעולם ועד. ויש אומרים שאין לנהוג כן, ואפילו כפיפת ראש בלבד אין לעשות. ועל כל פנים הנוהגים להשתחוות מעט [בכפיפת הראש] בעת אמירת ברוך ה' המבורך לעולם ועד, יש להם על מי שיסמוכו.

לבטלו, ולכן אם אין שם מי שנמצא בתוך י"ב חודש לאב ואם, יאמר הקדיש אחד המתפללים שאין לו הורים, או שהוריו אינם מקפידים שיאמר קדיש זה בחייהם.

אב שהורה לבנו שלא לומר עליו קדיש אחר פטירתו, אפילו אם יש לו בנים אחרים, אסור לו לשמוע לאביו.

אחר הקדיש [שאחר ישתבח] אומר השליח צבור בקול רם ברכו את ה' המבורך, והקהל עונים אחריו ברוך ה' המבורך לעולם ועד, והשליח צבור חוזר ואומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד.

השליח צבור אומר ברכו גם כשיש מניין מצומצם. ומנהגינו שאין השליח צבור עונה אמן אחר שהקהל ענה ברוך ה' וגו', אלא חוזר ועונה ברוך ה' המבורך וגו'.

יש אומרים שהשליח צבור צריך לענות ברוך ה' המבורך וגו', יחד עם הצבור, ולא אחריהם, ולא נהגו להקפיד בזה.

צריך כל אדם להשתדל להתפלל במנין, כדי שיאמר ברוך ה' המבורך וגו'. והחיד"א כתב לומר הברייתא: "אמר רבי עקיבא, חיה אחת יש ברקיע ושמה ישראל, וכו', וכל גדודי מעלה עונים ואומרים ברוך ה' המבורך לעולם ועד". אולם האומר ברייתא זו אינו רשאי לומר שם שמים כקריאתו, אלא יאמר "השם". ובלאו הכי אין להפסיק לאומרה בין ישתבח ליוצר, מאחר שאין באמירת ברייתא זו תועלת כל כך, אחר שאינו אומר שם שמים כקריאתו. ואף שאין בזה איסור ממש, שהרי הוא כלומד תורה, מכל מקום נכון יותר לומר הברייתא הזאת אחר התפלה קודם "עלינו לשבח".

המתפלל עם אשכנזים והוא בתוך י"ב חודש לאב או לאם, ואומר קדיש לע"נ אביו או אמו, אין לו לשנות מהנוסח המקובל אצלינו, הן באמירת ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה, וכן בחיכוך וביומכוך וכו', והן באמירת יהא שלמא, ועל ישראל. אולם אם אומר קדיש יהא שלמא בבית כנסת של אשכנזים עם אחרים, רשאי לקצר בנוסח יהא שלמא, כפי מנהג נוסח האשכנזים, כדי שיסיים ואמרו אמן עם כולם. אך אין לו לשנות את מבטאו ולומר כמבטא אשכנזי, אלא כל עדה צריכה להחזיק במנהגה, ובמבטא המקובל אצל בני העדה מדורי דורות,

מי שנפטר אביו או אמו, אומר קדיש כל י"ב חודש, אך בשבוע הראשון של חודש השנים עשר פוסק מלומר קדיש במשך שבוע, וחוזר לומר קדיש עד סיום יום פקודת השנה. ובשנה מעוברת מפסיקים הקדיש בתחלת חודש הי"א, למשך שבוע, ואח"כ אומרים קדיש ג' שבועות, והאזכרה בשנה ראשונה לפי חודשים, וטוב לעשות אזכרה גם בחודש הי"ג, יום הפטירה, ולאחר השנה הראשונה עושים אזכרה גם בשנה מעוברת ביום הפטירה בדיוק. ואין האב חייב לומר קדיש על בנו או בתו, אלא אם ירצה.

כשאומרים שנים או שלשה יחד קדיש, והאחד מקדים את חבירו, אם כל אחד בא בתוך כדי דיבור של חבירו, יש אומרים שימתין לאחרון ויענה אמן אחד ויעלה לכולם. וכן יכול להקדים ולענות אמן אחר הראשון ויעלה לו גם לשני. ויש שנוהגים לענות "אמן ואמן" על שניהם. ואם יש הפסק ביניהם אחר תוך כדי דיבור, יענה אמן אחר כל אחד ואחד.

מנהגינו לומר קדיש יתום קודם עלינו לשבח, ולא לאחריו. וכיון שנתקן אין

הגאון רבי משה הלברשטאם זצוק"ל

כשבא לפניו שואל – על אתר היה תופס את עומק השאלה, בכל צדדיה. וכשבא אברך לשאול אותו בענייני הבית – היה הרב צולל אל תוך השאלה, לא רק ברוחניות, כי אם גם בגשמיות. פעם אמר לי: 'כשבא אצלך מישהו עם שאלה בידו תחשוב שהוא היחיד, ושהוא הכי חשוב, הגביר הכי גדול. נכון שהיית מקדיש לו את כל הזמן? אז כך בדיוק תתייחס לכל שואל דל ואביון כנגיד ושוע, בן היישוב הישן כתימני וספרדי ובן כל חוג ועדה. "כוח ההוראה העצום שלו נבע מזה שהוא ראה בהוראה עניין של קידוש השם, של ריבוי כבוד השם. זה היו הבסיס שלו, נקודת המוצא. אף פעם לא עשה את החשבון הפרטי שלו. הוא הקדיש את זמנו לאחרים, משום שזהו כבוד שמים. גם כאשר היו זמנים מאוד לחוצים, זכיתי שחמי יסתייע בי בעניינים ציבוריים רבים – ובכל דבר ראיתי כיצד מתקיימת אצלו 'שויית השם לנגדי תמיד'. בכל דבר בדק מהו רצון השם, לכן לא היו אצלו כל ההפרדות המקובלות של חוגים ועדות. הוא היה רק מסתכל ישר, מכוון ודרוך לראות איזו נקודה אפשר להוציא מכל שאלה, מכל צעד, באופן שיביא יותר כבוד שמים. אומר הגר"מ. 'פעם ישבנו יחד בבית ההוראה, והנה הגיע אליו מישהו לשאול שאלה. משום מה, אני רואה שחמי מתחמק מלהשיב לשואל. אמרתי לשווער: 'מה הבעיה? והרי הלכה ערוכה היא זו, כך וכך התשובה'. והשווער אמר לי: 'בכל פעם שנשאלת שאלה בפניי אני מרגיש סייעתא דשמיא. אינני יודע מדוע, אבל כאן אני לא מרגיש את ה'סייעתא דשמיא', ולכן אני נמנע מלהשיב. אחר כך התברר לי שהלה לא בא לשאול, אלא לקנטר בא. היה ויכוח בין אנשים והלה רצה להוכיח משהו ואמר: 'אלך לרבי משה הלברשטאם ותראו שאני צודק'. "הוא נקשר בנפש השואלים, ואלה נקשרו בו. לא אחת ראיתי איך לאחר שהשואל יוצא את ביתו, חמי לוקח ספר תהילים ופשוט קורא מתוכו בדמעות שליש, ומתפלל להשם שלא ייכשל בפסיקה שנתן לשואל. פעם אמר לי: 'לך תדליק נר לזכות רבי מאיר בעל הנס'. שאלתי אותו מדוע, והוא השיב: 'לפני כמה דקות בא לכאן מישהו לשאול אותי אם לעשות ניתוח ואמרתי לו להימנע. תדליק נר ואני אשלשל מעות לצדקה, כדי שלא יאונה לו כל רע". הרב הלברשטאם שימש בתפקידים רבים. עמד בראש כולל חבת ירושלים, התומך בעניי ארץ ישראל. שימש כסמכות הרוחנית העליונה של ארגון הצלה ישראל, של בית החולים ביקור חולים ושל המרכז הרפואי שערי צדק. הרב הלברשטאם עסק בנושאי רפואה והלכה ובמיוחד בנושא הפוריות לאור ההלכה ועמד בקשר רציף עם רופאים מתחום זה. אחיו היו הרב מאיר הלברשטאם, האדמו"ר מטשאקאווא בני ברק, הרב נפתלי הלברשטאם, האדמו"ר מטשאקאווא, והרב חכם צבי, בעל ה"חכמת צבי". בכ"ח בניסן תשס"ו לקה בליבו וכעבור מספר שעות נפטר. נטמן בבית הקברות בהר הזיתים.

נולד בעיר טשקווא שבגליציה לרבי יעקב האדמו"ר מטשקווא. בגיל 3 עלה לארץ ישראל עם אביו ומשפחתו. בבחרותו למד בישיבת בית אברהם ואחר כך בישיבת חכמי לובלין בבני ברק, אצל הרב שמואל הלוי וואזנר. בשנת תשי"ב נישא לבתו של הרב הלל שלזינגר, מאנשי היישוב הישן בירושלים. נסמך להוראה על ידי הרב פנחס אפשטיין ראב"ד העדה החרדית, ונקשר במיוחד אל הרב יצחק יעקב וייס, גאב"ד העדה החרדית. במשך כעשרים שנה הורה בישיבת "בית יוסף צבי" של דושינסקי. בשנת תשכ"ב מונה לראש ישיבה בישיבת "דברי חיים" – טשאקאווא. בחג הפורים של אחת השנים נצפה הפוסק החסידי הנערץ בדורו, כשהוא עומד במרפסת ביתו ומשליך אל הרחוב מיני מתיקה שונים: שוקולדים משובחים, בונבונים מהודרות, סוכריות ותופינים; משלוח מנות שלם הושלך אל הרחוב, כשבפניו של הגר"מ הלברשטאם מצטיירת הבעת מיאוס. מה היה פשר הדבר? ובכן, כפי שמספרת הרבנית דייטש, בין הבאים הרבים שנכנסו למעונו בחג הפורים הזה היה יהודי שהיה בעיצומו של דין תורה אצל הרב בבית הדין של העדה החרדית. הלה הגיע ובידו משלוח מנות נכבד, שאותו השאיר אצל בני הבית. אך יצא – יצא האיש, והרב הזדרז אל המטבח. "איפה משלוח המנות שהשאיר האיש הזה?" שאל. משהובא משלוח המנות, פתחו הרב, וזיהה מעטפה מבצבצת מתוכו. היו בה מאתיים שקלים. "אבא נטל את השטר, ורשם עליו באותיות ענק: 'שוחד'! הוא הניח את השטר בצד, וכמדומה שהוא עדיין מונח בין חפציו עד היום, כמובן ללא שימוש. את תכולת משלוח המנות עצמה השליך הרב מבעד לחלון..." הגר"מ דייטש מוסיף, כי בפורים של אחת השנים האחרות הופיע במעונו יהודי שהותיר על השולחן מעטפה ובה חמשת אלפים דולרים לצדקה. הסכום החשיד את הרב, אף שהלה לא ניהל שום דין תורה בבית הדין. "מורי חמי נמנע מלעשות שימוש בכסף, ובמשך זמן ארוך נטל על עצמו את המעטפה לכל דיון בעדה החרדית. 'אם הוא משאיר סכום כזה, מסתמא יש לכך סיבה, ידע בחושיו המחודדים. עברו שבועות ספורים, והנה הופיע הלה לדין תורה בזופניק. הרב ביקש לעכב את תחילת הדיון. הוא פנה לבעל הדין בתקיפות, הוציא את המעטפה מכיסו, ואמר לו: 'קודם כל, קח את זה'. בהזדמנות כזו, הייתה נמהלת בהבעתו הרכה והחייכנית נימה של תקיפות שאנשים היו מקבלים פיק ברכיים מוחלט. זו תקיפות של דין אמת". הגר"מ דייטש: "אף פעם לא התכוון השווער להראות את הכוח שלו בפסיקה. הייתה בו פיקחות מופלגת, אך גם תמימות של מי שניצב מול ההלכה בביטול גמור. מעולם לא נתן מקום לדעתו שלו. כל ימיו היה נשען על קודמיו, ראשונים ואחרונים. והיה לו שכל ישר מאוד. מכוח זה שהוא התעמק כל כך – שכלו היה ישר באופן מופלא. בזכות כוח היגיעה שלו.

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556